

melse om, at naar Værdistigningen ikke er mindst 10 pCt. af Ejendomsværdien, regner man ikke med den. Jeg skal ikke tale om, at man ved denne Bestemmelse har mistet saadant noget som ca. 75 pCt. af samtlige Værdistigninger, men man har ogsaa ved denne Bestemmelse gjort det mange, mange Gange vanskeligere at administrere denne Lov og faa noget fornuftigt ud af den. Jeg vilde meget ønske, om de gentagne Henvendelser, der er sket fra Overskyldraadet, som skal trækkes med denne Lov, maatte bevirke, at Ministeriet for offentlige Arbejder tog sig af denne Sag og prøvede paa at sætte nogle Lapper paa de værste Huller i Loven.

Under Finanslovens første Behandling i Samlingen 1910—11 slog jeg til Lyd for Tanken om at gennemføre en Ratebetaling for Jernbanekort. Denne Sag er senere i indeværende Aar taget op af en hel Række Grundejer- og kommunale Foreninger i Københavns Omegn, og jeg vil bede den højtærede Trafikminister om at overveje denne Sag med Velvillie. Det var i allerhøjeste Grad ønskeligt, om der kunde komme noget ud deraf. Ser man paa, hvad et Jernbanekort mellem to opgivne Stationer koster for et Aar, f. Eks. paa en Afstand af mellem 9 og 12 km, viser det sig, at det kan købes for 72 Kr., naar man køber et Kort for et helt Aar. Men hvis det nu er en fattig Mand — det kan i og for sig ogsaa være en Kvinde —, og der er adskillige saadanne fattige Mennesker, som er nødte til at købe saadanne Jernbanekort, og vedkommende ikke kan skaffe de mange Penge paa en Gang, saa maa han købe et Kort Maaned for Maaned, men saa kommer han til at betale akkurat det dobbelte Beløb, 144 Kr. Det, synes jeg, er en lidt rigelig Opgæld for den Ulejlighed at udstede Kortet maanedsvis. Jeg vil derfor meget henstille til den højtærede Minister at stille sig velvilligt overfor en anden Ordning, som jeg den Gang slog til Lyd for, og som de nævnte Foreninger gennem et Andragende til Ministeriet senere har sluttet sig til. Den gaar ud paa, at man skulde tage en saadan maanedlig Betaling for Kortet, at man paa den ene Side var dækket Maaned efter Maaned og havde faaet et lignende Beløb ind, som man i andre Tilfælde vilde have faaet, hvis man havde solgt det for henholdsvis 1—2—3—4 indtil 12 Maaneder, men at Prisen pr. Maaned blev mindre og mindre, efterhaanden som man i fortløbende Række uden Afbrydelse købte Kortene, og saaledes at man, naar Aaret var omme, havde

betalt netop det Beløb, som Kortet vilde have kostet, hvis man havde købt det paa en Gang, altsaa i dette Tilfælde 72 Kr. Det kan jo være, at Ministeriet vilde finde det rigtigt, at der skulde gives et lille Vederlag dels for det Rentetab, Statsbanerne derved vilde lide, og dels for den større Ulejlighed, de vilde have. Men selv om man gik med hertil, vilde det blive et saa ringe Beløb, at det ikke paa nogen Maade kunde sammenlignes med, hvad Statsbanerne nu tager i Opgæld for at udstede et Kort maanedsvis. Jeg vil, som sagt, bede den højtærede Minister tage velvilligt paa denne Sag, da det var ønskeligt, om den hurtigst muligt kunde blive gennemført. Det er i Virkeligheden de allerfattigste af dem, der benytter Jernbanen, som maa betale den høje Opgæld, fordi de ikke kan købe Kortet for et helt Aar paa en Gang.

Vi har i de senere Aar paa Nordbanen og Kystbanen faaet nogle ganske nye Vogne. De er af en Konstruktion, som vækker megen Utilfredshed. Det er en Slags Gennemgangsvogne, men de er ikke meget tiltalende, og er et absolut Tilbageskridt i Sammenligning med de Vogne, vi tidligere fik af nyere Konstruktion. Jeg skal ikke fordybe mig i dette Spørgsmaal, men jeg vil henlede den højtærede Trafikministers Opmærksomhed paa disse nye Vogne og bede ham gøre sin Indflydelse gældende, saaledes at der ikke bliver bestilt en eneste til af dem, thi det er de i Virkeligheden ikke værd.

Flere ærede Talere har slaaet til Lyd for, at vi fik gennemført en Naturfredningslov. De har udtalt sig udførligt om dette Spørgsmaal, som jo har været fremme ikke alene under denne Finanslovbehandling, men ogsaa i tidligere Rigsdagssamlinger, hvor der er slaaet til Lyd for, at vi kunde faa en Lov, der sikrede os, at de smukke Steder i vort Land blev værnet og blev offentligt Eje, saaledes at alle kunde faa Adgang til dem, og de ikke blev afspærret for Offentligheden til Behagelighed for nogle ganske enkelte Familier. Ønsket om denne Lov paatrænger sig mere og mere, og jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister at søge at faa den gennemført. Selv om man mener, at en hel Del store Spørgsmaal ikke kan løses af den nuværende Rigsdag, men maa vente, til vi faar den nye Rigsdag, efter den nye Grundlov, er det min Overbevisning, at man fra alle Sider nærer en saadan Sympati for dette Spørgsmaal, at det neppe